

မိခင်မေတ္တာ

ပန်းချီ ဇွဲ.ဘကြည်

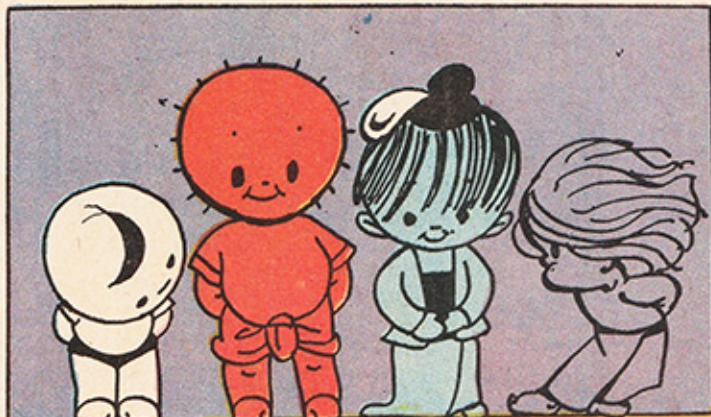
ရွှေသွေး

ဂျာနယ်

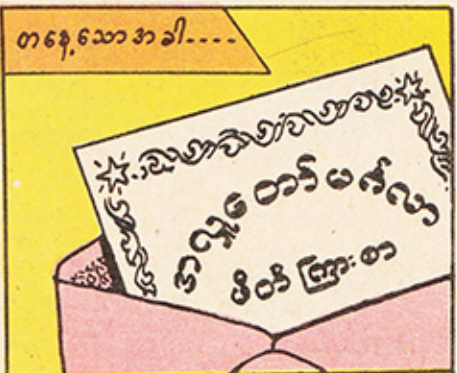
အတွဲ - ၁၊

အမှတ် ၇

၁၅ - ၂ - ၆၉

ရှေးတုန်းက အရက်ဦး မိခင်ကြီးမှာ သားသမီး လေး ယောက်ရှိသတဲ့၊ ညီညီလ၊ ကိုကိုနော့၊ မမမိး၊ မမလေတို့ပေါ့။

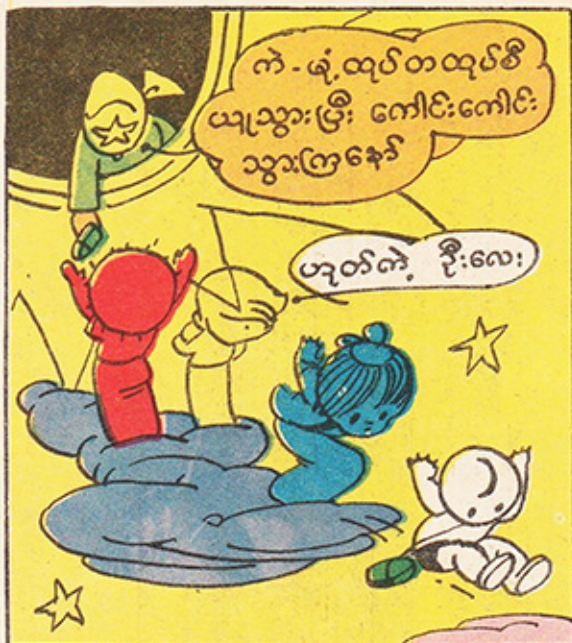

တနေ့သောအခါ....
သောကြာ ကြယ်မင်းကြီးထံမှ အလှူငွေတော်မန်လာ ဖိတ်ကြားစာ သူတို့ကို လွှတ်လိုက်သတဲ့ -

သောကြာ ကြယ်မင်းကြီးက အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုပြီး ကျွေးမွေးသတဲ့ -

ကဲ - မုံ့ထုပ်တထုပ်စီ
ယျာသွားဖြီး ကောင်းကောင်း
သွားကြာနေဗ်

ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး

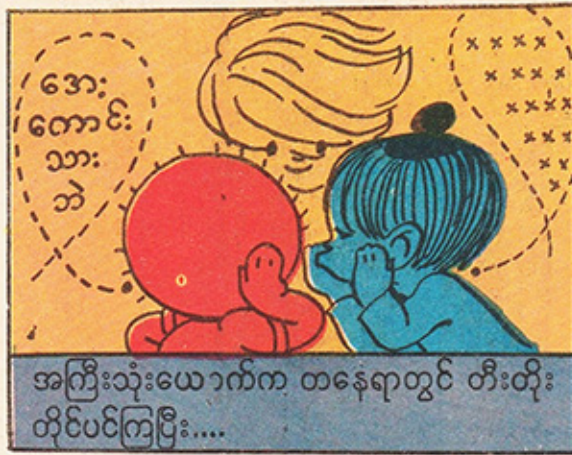
စားပြီးလေသော် ဦးရီးတော်က လမ်းတွင်
စားရန် မုံ့ထုပ်စီပေးလိုက်သတဲ့ -

ညီညီ လါလေ
မစားသေးတူး
လား

မစားသေးတူး
မေမေစားဖို့
ယျာသွားမလို့

ခရီး အတော်လေး သွားမိသော် ဆာလာ
ပြန်၍ မုံ့ထုပ်များကို ဖြေစားကြသတဲ့ -

ဒေး
ကောင်း
သား
ဘဲ

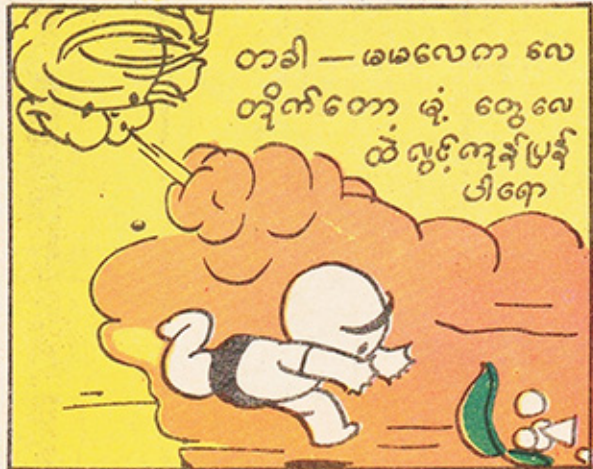
အကြီးသုံးယောက်က တနေရာတွင် တီးတိုး
တိုင်ပင်ကြပြီး....

မကြာမီ မေမေ့တို့ နားရမ်းစားတာကို
ညီညီလ မုံ့ထုပ်လေးတွေကို
သွားပါလေရော

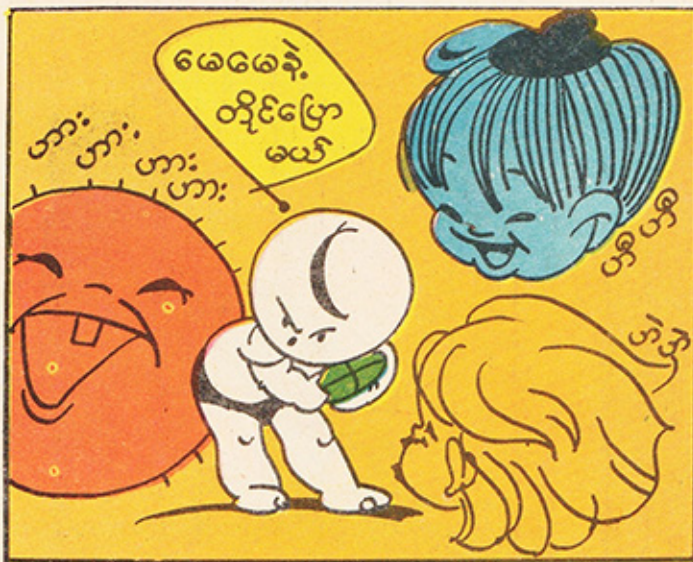

ဖြီးတော့ ကိုကိုနေက နေယျာ
ပြန်တော့ မုံ့ထုပ်
ကို နေလှန်း
ရပြန်ရောတဲ့

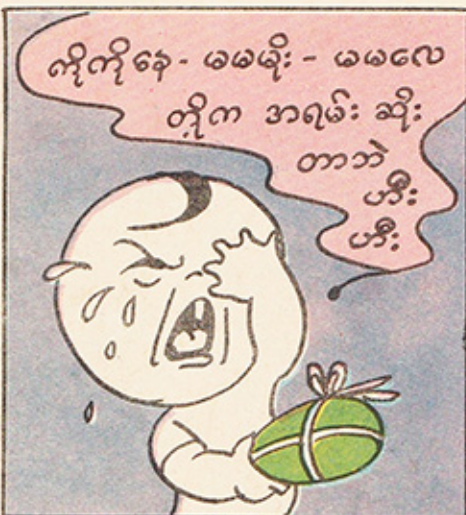

တခါ - မေမေလေက လေ
တိုက်တော့ မုံ့ ထွေလေ
ထဲ လွင့်ကုန်ပြန်
ပါရော

အဲဒါကို အကြီးသုံးယောက်က ဝိုင်းထားကြသတဲ့ -

အိမ်ရောက်လို့ မိခင်ကြီးကိုလဲ တွေ့ ရော ညီညီလက ဝိုင်းပြီး တိုင်တော့ တာဘဲ

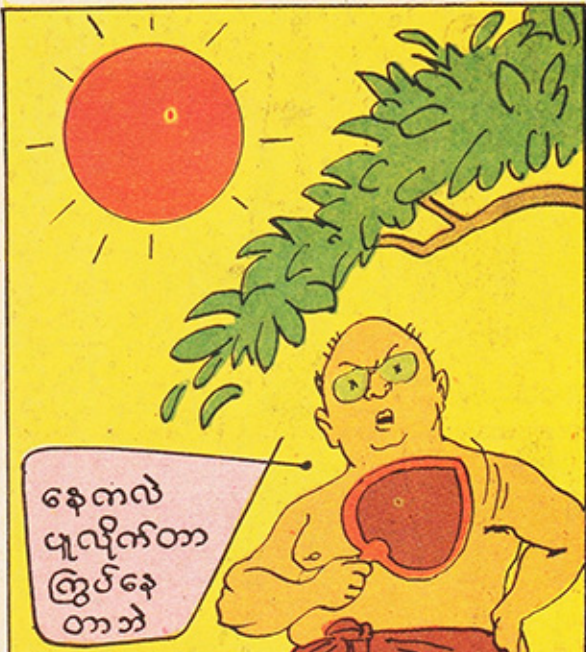
မိခင်ကြီးမေးသော် အကြီးသုံးယောက်က ညီညီလေးကို ချစ်လို့ အပျော် ကျီစားကြောင်း ပြောပြသဖြင့်....

မိခင်ကြီးက “ချစ်လို ကျီစားတာဆိုတော့ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ကွယ်။ နောက်နောင်ကို ညီညီလေး စိတ်ညစ်အောင် မစ,ကြနဲ့ ကြားလား။ ညီညီလေးကလဲ စိတ်ကျေလိုက်ပါ။ မေမေ့သားသမီး များ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ မြင်သူတကာ ချစ်ခင်ကြပါစေ၊ သနားကြပါစေ....”

မိုးရွာယင် အချိုက ပြုစုကြပြီး၊ အချိုက မိုးမရွာယင် ပြုစုကြတယ်ကွ -

နေပူယင် အချိုက ညည်းတွားကြပြီး အချိုက နေမပူယင်ညည်းတွားကြတယ်ကွ -

လေတိုက်ယင် အချိုက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အချိုကလေမတိုက်ယင်မကျေမနပ်ပြန်ဘူးကွ

လမှာတော့ မိခင်ကြီးရဲ့ ဆုတောင်း ပြည့်ဝ တဲ့အတွက် လူတိုင်းက မသွာလဲတ သာလဲ တ ဖြစ်ကြရပေတယ်။

ဝေ

နီနီမာ

အဝတ်ပေမှာ စိုးလို့

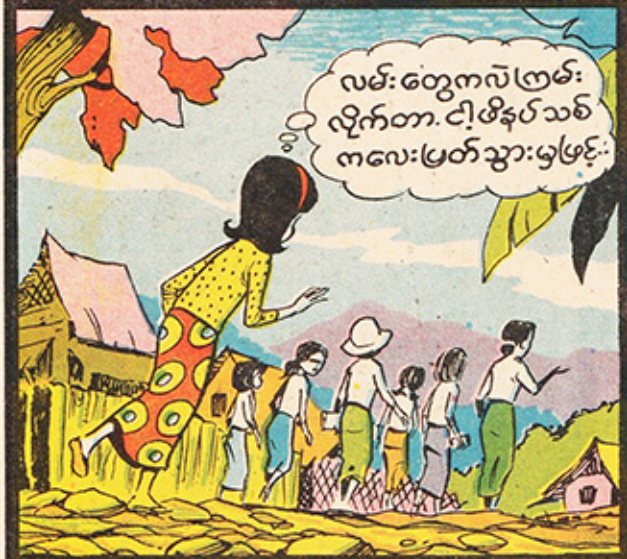

လေ့လာရေး သွားကြမယ်ဆိုရင် အပေးအတေးခံမဲ့ အဝတ် ဝတ် သွားပါလား သမီး

ကောင်းကောင်း ဘဲ ဝတ်သွား မယ် မေမေ

လေ့လာရမယ်တဲ့ ရောက်ပြီဟေ့

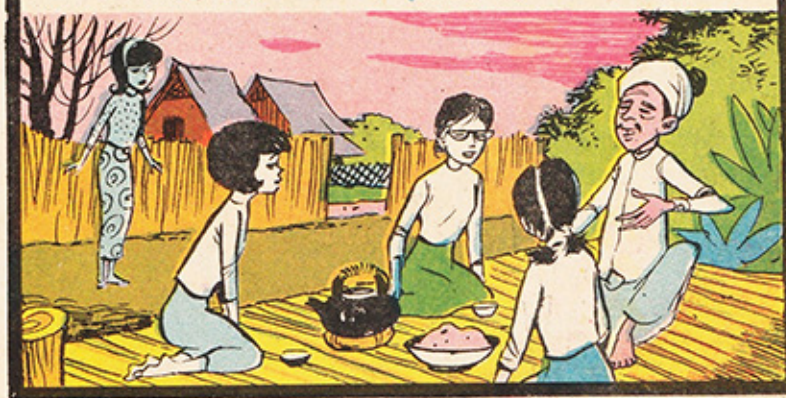

လမ်းတွေကလဲကြမ်း လိုက်တာ ငါ့ဖိနပ်သစ် ကလေး မြတ်သွားမှပဲဦး

သူ့အဝတ်အစားတွေ ပေမှာစိုးလို့ တခြား ကျောင်းသူတွေလို လုပ်ငန်းတွေမှာ လက် တွေဝင်မလေ့လာနိုင်ဘူး။

တခြားကျောင်းသူတွေကရွာခံဦးကြီးတွေနဲ့ ကြမ်းတပြေးထဲထိုင် ပြီး သိမှတ်စရာတွေကိုလေ့လာမေးမြန်းနေတဲ့အခါမှာလဲ နီနီမာ တာ သူ့လုံချည်လှလှကလေးကိုပေမှာစိုးလို့ ဝင်မထိုင်နိုင်ရှာဘူး။

ဒီ အဝတ်အစားတွေ ငဲ့နေရလို့ ငါ့ဘာကိုမှ ထိထိ ရောက်ရောက် မလေ့လာနိုင်ပါကလား ငါ မှားတယ်

နီနီမာ

ယခင်အပတ်မှ အဆက်

“ပတ္တမြား”သည် ကသာမှ ထွက်လာပြီးနောက် အင်းရွာ တွင် ဆိုက်သည်။ အင်းရွာသည် ရွှေလီမြစ်ဝတွင် ရှိသည်။ ရွှေလီ မြစ်သည် တရုတ်နိုင်ငံအတွင်း၌ မြစ်ဖျားခံ၍ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ဖြတ်ကာ ရောဝတီမြစ် အတွင်း သို့ စီးဝင်သည်။ ရှမ်းတို့က ရွှေ လီမြစ်ကို နမ့်မောဟုခေါ်သည်။ ရှေးက ကသာ၊ ဗန်းမော်နယ် များနှင့် တရုတ်နယ်စပ် ဆက် သွယ်သော ရေလမ်းတခု ဖြစ် သည်။ ရွှေလီမြစ်ဖြင့် မျှောချ လာသော သစ်ဖောင် များကို အင်းရွာတဝိုက်တွင်တွေ့ရသည်။ အင်းရွာမှ သင်္ဘော တင်သော ကုန်များမှာ ပဲရာဇာ၊ မြေပဲနှင့် ငရုတ်တို့ဖြစ်လေသည်။

အင်းရွာ ပြီးလျှင် ကမ်းနီ၊ ထိုနောက် ထီးချိုင့်သို့ ရောက် သည်။ ရေတိမ်သဖြင့် ဆိပ်ကမ်း မကပ်နိုင်။ ရေလယ်ရှိ သဲသောင် ခုံတွင် ဆိုက်ရသည်။ ကုန်လှေ

နှင့် ခရီး သည် လှေ များ သည် ထိုးဝါး ထိုး၍ သွားလာကြ သည်။ သဲသောင်ခုံမှာ မြင်းခွာ ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသည်။ လေလည်း ငြိမ်၊ ရေလည်း တိမ်သဖြင့် သင်္ဘော ကုန်တင်စဉ် ခရီးသည် အများပင် ရေဆင်း ချိုးကြ သည်။ အတာတို့လည်း ရေဆင်း ကူးကြရာ သင်္ဘော ညောင်း လည်း ပြေ၊ ပျော်လည်း ပျော် ကြသည်။

ထီးချိုင့်မှ ငါး ချဉ်ခြင်း၊ ငခြောက်ခြင်း များ သင်္ဘော တင်သည်။ ငါး ပေါသည့်နယ် ဖြစ်မည်ဟု အတာတို့ စုံစမ်းကြ ရာ မြစ်တွင်း၌လည်း ငါးဖမ်း သည်။ ထီးချိုင့် အောက်ဖက်နှင့် အတွင်းဖက်၌လည်း အင်းများ ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ထီးချိုင့်မြို့၏ တဖက်ကမ်း တွင် မြတောင်မြို့ရှိသည်။ ထိုမြို့ များဆီမှ သင်္ကြန်ရက် နီးပြီဖြစ် ၍ အိုးစည် ပုံမောင်း သံများ ကြားနေရလေသည်။

“ပတ္တမြား”သည် ငါးဖမ်း လှေများကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ သည်။ ရောဝတီအတွင်း စီးဝင် သော မဲဇာချောင်းသို့ အ ရောက်တွင် နေစောင်းလေပြီ။ ဦးစိုးလွင်က -

“လက်ဝဲသုန္ဒရ အမတ်ကြီး အပို့ခံရတဲ့ မဲဇာအရပ် ဆိုတာ ပေါ့”ဟု တောင်တန်းများဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။ အတာတို့သည် မြူတွေ ဆိုင်းနေသော တောင် တန်းများဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကြ သည်။ တောင်ခုလတ်ခန့်တွင် ထိုးဖူးဖူးနှင့် စေတီ နှစ်ဆူကို ရေးရေး မြင်ရလေသည်။

တကောင်းမြို့သို့ “ပတ္တမြား” ရောက်ချိန်မှာ နေဝင်လှပြီ။ မိုး ရိပ်လည်း ဆင်နေသည်။ “မြန် မာ အစ၊ တကောင်းက” ဆိုကြ သော တကောင်းမြို့တော်ပျက် နေရာကို သင်္ဘော ပေါ်မှပင် မှန်းဆကြည့်ကြရလေသည်။

ကသာမှ တကောင်းအထိ

ရောဝတီသည် မြေနုပိုင်းကိုဖြတ်
စီးသည်။ အရှေ့ဖက် ကမ်းမှ
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်ရသော
တောင် တန်း ညိုညို များ သည်
ရှမ်း ကုန်းပြင်မြင့်၏ အဆက်၊
ပတ္တမြား မြေ မိုး ကုတ် နယ် မှ
တောင်တန်းများဟု သိရလေ
သည်။

တကောင်း ပြီးနောက် ကြံ
ညှပ်ကို လွန်လာ၍ မလည်အနီး
ရောက်လာလျှင် မြစ်ကြောင်း
ကျဉ်းလာသည်။

“သပိတ်ကျင်းမြို့နား နီး
လာပြီ။ တတိယမြစ်ကျဉ်းဟာ
သပိတ်ကျင်း အထက်နားမှာ စ
တယ်”ဟု ဆရာက ဆိုသည်။
တတိယမြစ်ကျဉ်း၏ ကမ်းပါး
စောက် တဖက်တချက်တွင် သစ်
တောများ ထူထပ်စွာပေါက်နေ
သည်။ ပထမနှင့် ဒုတိယ မြစ်
ကျဉ်းလောက် ရှုခင်း မလှချေ။

အတာတို့သည် သပိတ်ကျဉ်း
တွင် တည အိပ်ကြသည်။ မိုး
ကုတ်နှင့် မော်တော်ကားလမ်း
အားဖြင့် မိုင် ၆၀ ခန့် ဝေး၍
ပတ္တမြားမြေ၏ တံခါးပေါက်ဟု
ဆိုကြသဖြင့် မြို့ပေါ်တက်ကြည့်
ရန် အားခံထားသည်။ သို့သော်
သင်္ကြန်ကြိုမိုးရွာသဖြင့် အတာ
တို့မှာ အိပ်လိုက် ကြရ တော့
သည်။

သပိတ်ကျင်းမှ နံနက် စော

စော ထွက်၍ မကြာမီ ရွှေဘို
ခရိုင်ကျောက်မြောင်းသို့ရောက်
သည်။

“အလောင်းမင်းတရားကြီး
လက်ထက်က ရေတပ် စခန်း
လုပ်ခဲ့တဲ့မြို့ပေါ့”ဟု ဆရာ ဦးစိုး
လွင်က ပြောသည်။ ခရီးသွား
ဖော် တဦးကမူ -

“အခုတော့ စဉ့် ရာဝင်အိုး
ကြီးတွေ ထွက်တဲ့အတွက် နာ
မယ်ကျော်တယ်”ဟု ပြောလေ
သည်။

ကျောက် မြောင်းမှ လွန်
သော် မြစ်ကြောင်း ပြန်ကျယ်
လာပြန်သည်။ ရှမ်းမကားမြို့သို့
အရောက်တွင် တောင်လေနှင့်
တိုးတော့သည်။ လေပြင်းသဖြင့်
သောင်ပြင်မှ သဲမှုန်များ လွင့်
တက်ကာ မှုန်မှုင်း နေသည်။
ကုန်လှေကြီးများသည် တောင်
လေ အားကိုးဖြင့် ရွက်ဖွင့်ကာ
ဆန်လာကြသည်။

မကြာမီ မင်းဝံတောင်တန်း
ကို မြင်ကြရသည်။

“မင်းဝံတောင်တန်း အဆုံး
လောက်မှာမြင်ရတာ တောင်ပူ
စာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းကွန်း
စေတီပျက်ကြီးကွဲ့။ ကဲ-မန္တလေး
ရောက်လပြီ။ ပစ္စည်းတွေ သိမ်း
ကြတော့”ဟု ဦးစိုးလွင်ကပြော
လေသည်။

မန္တလေးသို့ ဝင်စပြုလာရာ
မကြာခဏ သောင်နှင့်ငြိသဖြင့်
သင်္ဘောမှာ တန့်ကနဲ ဖြစ်ဖြစ်

သွားသည်။ ဗန်းမော်နှင့် မန္တ
လေး အကြား မြစ်ကြောင်း
သည် သဲသောင်လည်း များ၊
အကွေ့အကောက်လည်း များ
သည်။ ဂေါဝိန် ဆိပ်ကမ်းတွင်
“ပတ္တမြား” ဆိုက်သော အခါ
နေစောင်းစ ပြုလေပြီ။

(ဆက်ရန်)

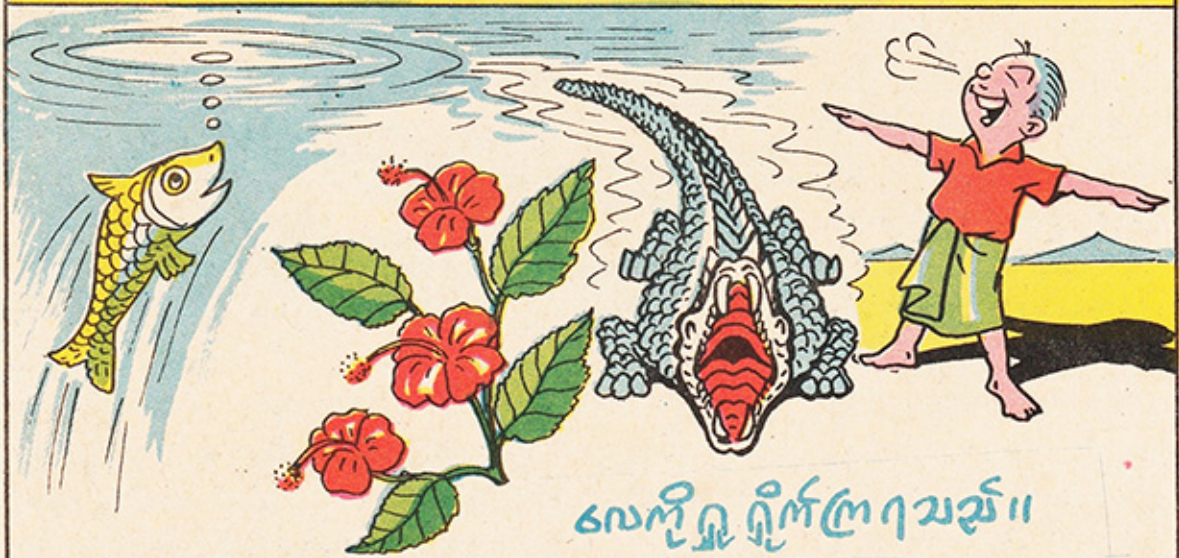

ဆက်၍ တို့သည်

အခါခါးသောက်ကြရသည်။

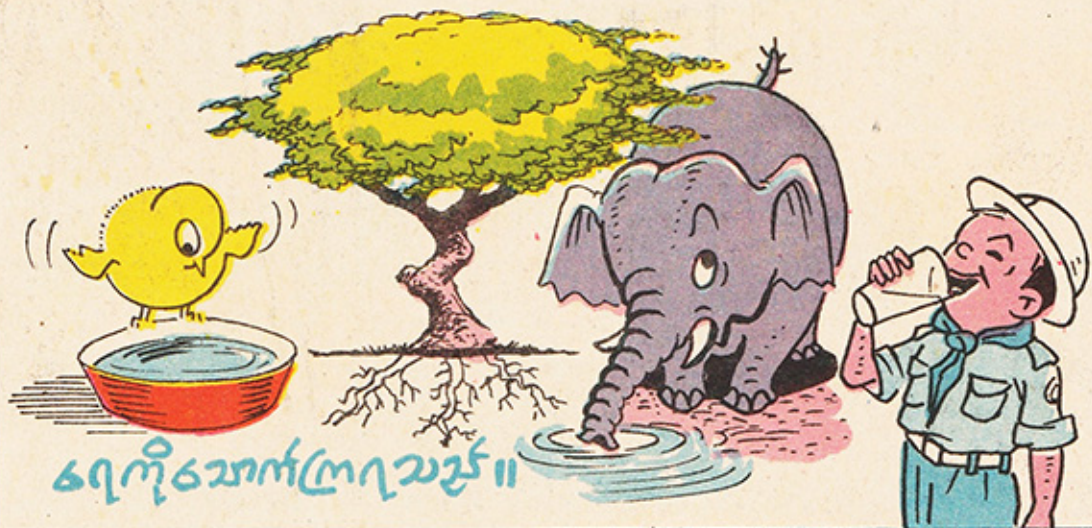
အပင်သည် အမြစ်မှတစ်ဆင့် မြေဆီကို စားသုံးရသည်။ သမင်ကလေးသည် မြက်ကို စားရသည်။ ဗျင်းသည် ငါးကို စားရသည်။ ကျားသည် သားကောင်ကို ဖမ်းစားရသည်။ လူတို့သည် ထမင်းကို စားကြရသည်။

လေကို ရှူ ရှိုက်ကြရသည်။

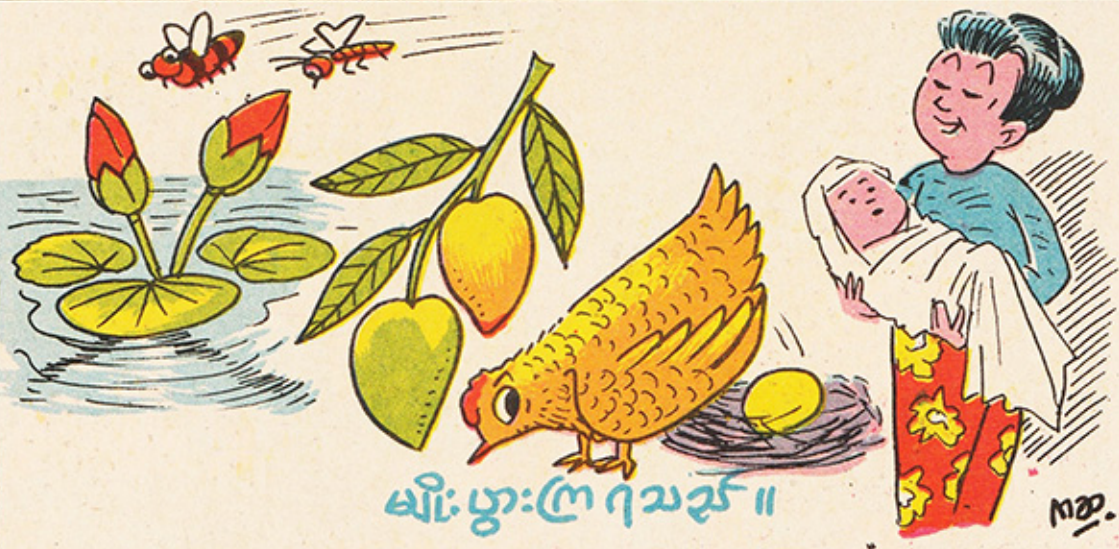
ငါးသည် ရေထဲမှ လေကို ပါးဟက်ဖြင့် ရှူရသည်။ သစ်ပင်တို့သည် လေကို အရွက်ဖြင့် ရှူကြရသည်။ မိကျောင်းသည် ရေထဲမှလေကိုလည်း ရှူနိုင်သည်။ ကုန်းပေါ်မှ လေကိုလည်း ရှူနိုင်သည်။ လူတို့က နှာခေါင်းဖြင့် လေကို ရှူကြရသည်။

ရေကိုသောက်ကြရသန့်။

ကြက်ကလေးသည် နှုတ်သီးဖြင့် ရေသောက်သည်။ သစ်ပင်သည် အမြစ်ဖြင့် ရေသောက်သည်။ ဆင်ကြီးက နှာမောင်းဖြင့် ရေကိုစုတ်ယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး သောက်သည်။ လူတို့က ပါးစပ်ဖြင့် ရေကိုသောက်ကြသည်။

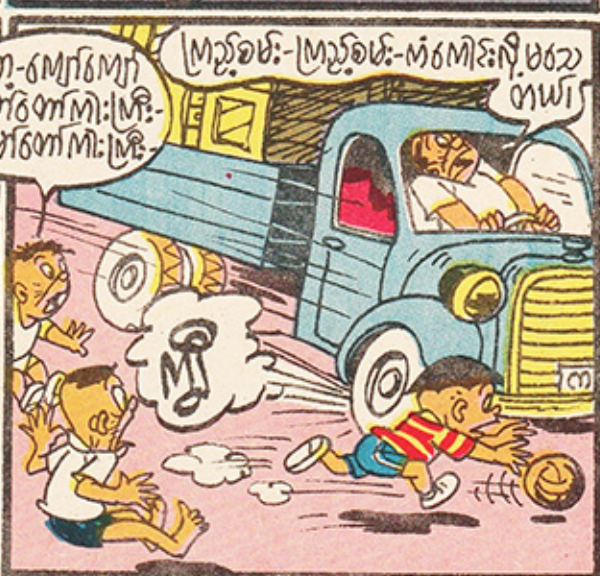
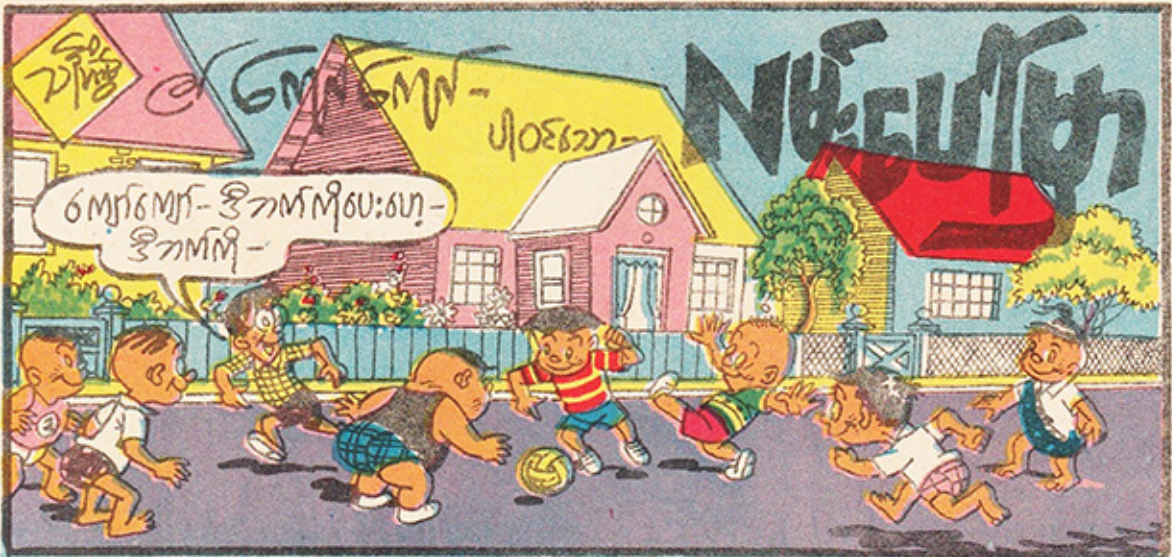

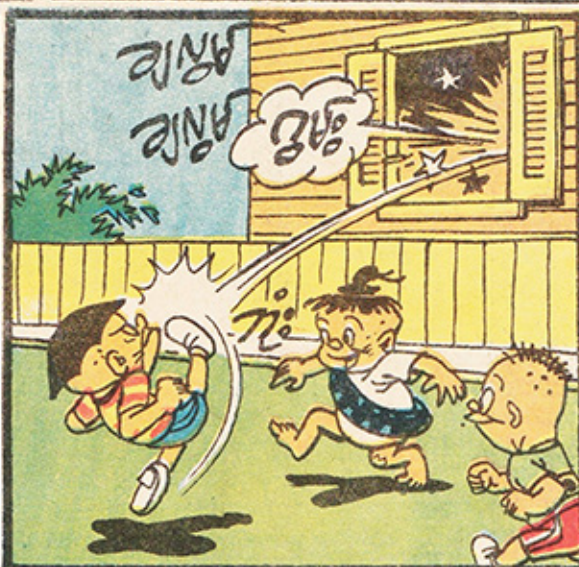
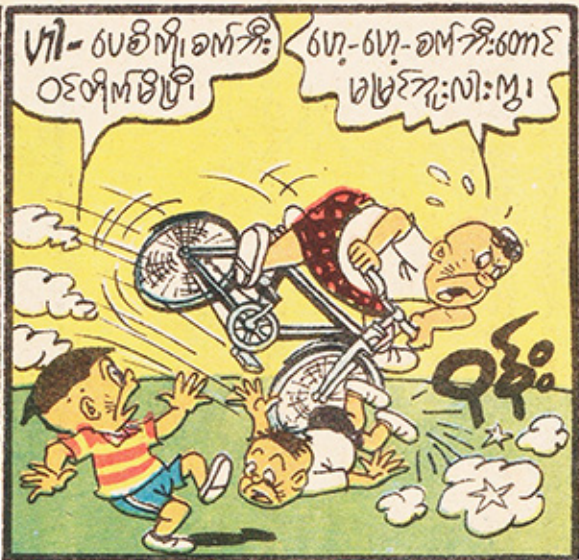
မျိုးပွားကြရသန့်။

ပန်းပင်တို့သည် ပန်းပွင့်မှ မျိုးပွားသည်။ သီးပင်တို့သည် အစေ့မှ မျိုးပွားသည်။ ကြက်ငှက်တို့သည် ဥများ ဥကြရသည်။ လူတို့သည်လည်း မျိုးဆက်အောင် သားသမီးများ မွေးဖွားကြရသည်။

ကလေးကစား

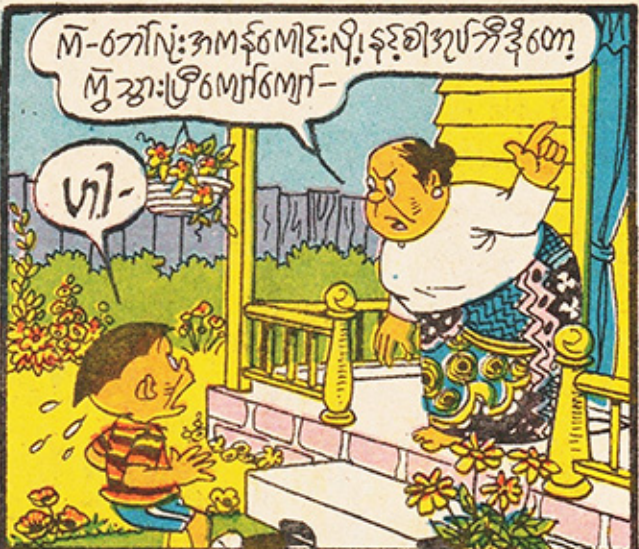

၅၇- မင်းတို့အိမ်
ကတော့ မွဲမုန်ပြီလား
ဗည့်ဘူး၊

ဒါအေး- မုန်မုန်
သွား၊ မလုပ်အုံးမုန်က၊

၅၇-

မိ-တော်လုံးအမန်မိလင်းလို့ နှင့်ခါအုပ်အိဒီဝေက
မွဲသွားပြီမော့မော့-

ဒါ ငါ့အပစ်ပဲ၊ ငါ့အပစ်ပဲ၊ ငါ့ဘာ
လမ်းမပေါ်မှာတော်လုံးမမန်ဂုဏ်
ငါ့ မုန်အိဒီဝေလေး မွဲမုန်မုန်ဘူး၊

၅၇- ဟဲ့တိုလား-

ငါ့ခါမေးပွဲဒေအင်လို့၊ မေမေဝေပေး ထားတာ၊
မုန်အိဒီဝေလေးဝေတာ၊ တော်လုံးမုန်လို့၊
မွဲသွားပြီကွာ၊

ဒါအေး- ဒို့မုန်းတော်လုံးပွဲမို၊
ဂုဏ်လို့ကတော့မဟာကွာ၊ လမ်းပေါ်မှာ
ကခါးတာမမိလင်းဘူး၊

အပြေးပြိုင်ပွဲများတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရသော ခရီးအရှည်အလျားကိုလိုက်ပြီး တာတို၊ တာလတ်၊ တာဝေး ဟူ၍ ခွဲခြားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တာလတ်ပြေးပွဲများသည် မီတာ ၈၀၀၊ ၁၅၀၀၊ ၅၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀ ပြိုင်ပွဲများ ဖြစ်သည်။ တာလတ်ပြေးပွဲတွင် တာလတ်တို ပြိုင်ပွဲနှင့် တာလတ်ရှည် ပြိုင်ပွဲများ ဟူ၍ ခွဲခြားနိုင်ပြန်သည်။ တာလတ်တိုမှာ မီတာ ၈၀၀ နှင့် ၁၅၀၀ ပြိုင်ပွဲများဖြစ်သည်။ တာလတ်ရှည်မှာ မီတာ ၅၀၀၀ နှင့် ၁၀၀၀၀ ပြိုင်ပွဲများ ဖြစ်သည်။

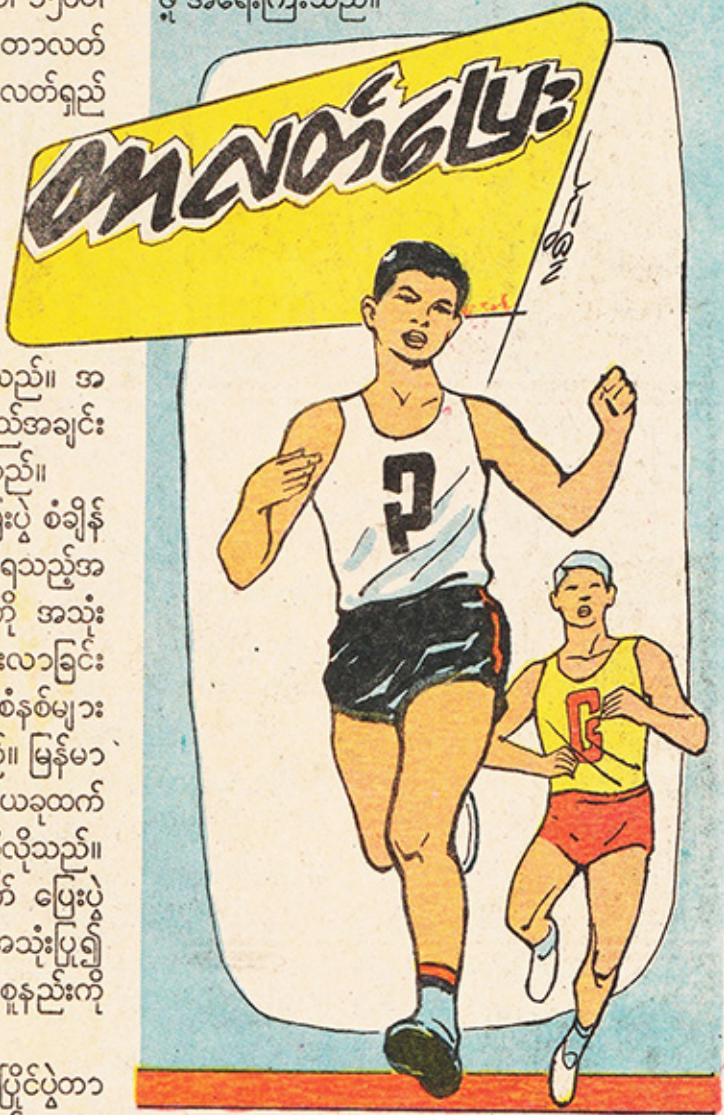
တာလတ်ပြေးပွဲတွင် လျင်မြန်မှု လိုသည်။ အမောခံနိုင်မှုလည်း လိုပေသည်။ ထိုအရည်အချင်းများရှိစေရန် မှန်မှန်လေ့ကျင့်ပေးဖို့ လိုသည်။

စစ်ပြီးခေတ်တွင် ကမ္ဘာ့တာလတ်ပြေးပွဲ စံချိန်များ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ တိုးတက်လာရသည့်အကြောင်းမှာ လေ့ကျင့်မှု အကူအပံ့များကို အသုံးပြုနိုင်ခြင်းနှင့် အပြိုင်အဆိုင် များပြားလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြေးပွဲပြေးနည်း စံနစ်များ တိုးတက်လာခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တာလတ် ပြေးပွဲ စံချိန်များ ယခုထက် ပို၍ တိုးတက်စေရန်အတွက် ကြိုးစားကြဖို့လိုသည်။

တာထွက်ရာ၌ မီတာ ၁၅၀၀ အောက် ပြေးပွဲများတွင် ဒူးထောက် တာစုနည်းကို အသုံးပြု၍ ယင်းအထက်ပြေးပွဲများ၌ ရပ်လျက် တာစုနည်းကို အသုံးပြုတတ်ကြသည်။

တာလတ် အပြေးသမားများသည် ပြိုင်ပွဲတာတလျှောက်လုံး ပြေးအားမျှ၍ ပြေးနိုင်ရန် အထူးလေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုသည်။ သို့သော် ပြိုင်ပွဲတိုင်းတွင် အခြေအနေအရ ကြိုတင်စီမံမှုများကို ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တာအထွက်၌ မည်သို့ထွက်မည်၊ မည်သည့်နေရာလောက်ဆီမှ လိုက်မည်၊ မည်သည့်နှုန်းဖြင့် ပြေးမည်၊ ပြိုင်ဖက်များ မည်မျှ အရည်အချင်းရှိသည်၊ ပန်းဝင်ခါနီးတွင် မည်သည့်နေရာလောက် ဆီမှ စ၍ တက်သတ်ရိုက်မည်တို့ကို မိမိဖာသာ ကြိုတင်တွက်ချက်၍ ထားသင့်သည်။

ထိုမျှမက ပြေးကွင်းအခြေအနေ၊ ရာသီဥတုအခြေအနေ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်သူ ဦးရေတို့ကိုပါ ထည့်သွင်းတွက်ချက်၍ မိမိနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပြုလုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

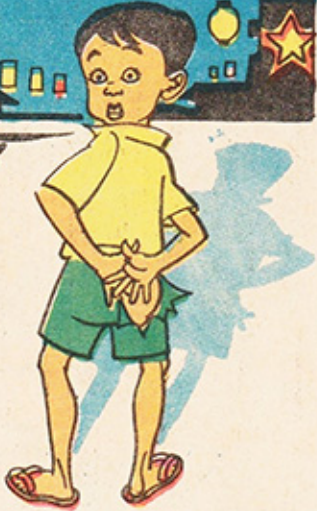

ကမ္ဘာကျော် တာလတ် အပြေးသမားများမှာ ဇာတိုပက် (ချက်ကိုစလို ဗက်.ကီးယား)၊ ကွတ်အီလီယော့ (ဩစတြေးလျ)၊ ပီတာရှနဲလ် (နယူးဇီလန်)၊ ဂျင်မိရှိုင်း (အမေရိကန်) စသူတို့ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ တာလတ်တိုနှင့် တာလတ်ရှည် အပြေးသမားများမှာ ကျော်ခင်၊ ငွေသိန်း၊ ရှင်ဗွေကန်၊ လှသိန်း စသူတို့ ဖြစ်သည်။

ဘေးဂိဗင်ပေါက်

တန်ဆောင်တိုင် ပဲ့တော်
ရောက်လာသဖြင့် လမ်းတိုင်း
အိမ်တိုင်းတွင် ရောင်စုံမီးများ
ထွန်းကြသည်။ ပေတိုးတို့ လူ
သိုက်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်
လမ်းမတော်ဖက်၌ မီးတန်းပွဲ
လျှောက်ကြည့်ရန် ဟီးနိုးကား
စီး၍ ထွက်လာကြသည်။

“ဟေး - ဟေး - ဓားက
လေး တချောင်း ကောက်ရ
တယ်က”

မိုးဖြူက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ
ဓားကလေးတချောင်းကို ကုန်း
ကောက်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာနေ
၏။

“ငါ့ခဏပြစမ်း၊ မင်းဓားက
ထက်မှ ထက်ခဲ့လားလို့”

ပေတိုးက လှမ်းတောင်းယူ
ပြီး ဓားသွားကို လက်ဖြင့် စမ်း
ကြည့်ရင်း ရွှေထိုင်ခုံမှ ဆိုဖာကို
စမ်း၍လှီးကြည့်လိုက်၏။ ထိုင်ခုံ
မှာ မြကနဲ ပြသွားလေ၏။

ပေတိုးမှာ အငြိမ်မနေပဲ
သူထိုင်လျက်ရှိသော ဆိုဖာကို
လှီးဖြဲ နေလေသည်။ မကြာမီ
ထိုင်ခုံမှာ အပေါက်ကြီး ဖြစ်
သွားပြီး အထဲမှ စပရင်ခွေများ
အပြင်ဖက်သို့ ကြွတက်လာလေ
၏။ ပေတိုးသည် စပရင်ခွေအ
ပေါ် ဖင်ထိုင်ရင်း အပေါ်ကြွ
ချည် ဖိချည် လုပ်ပြလျက် -

“ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းတယ်
က” ဟု ဆို၏။

ထိုစဉ် မှတ်တိုင် ရွှေ တွင်
ကားရပ်၍ ခရီးသည်များ တက်
လာကြ၏။

“ဟေ့ - ပေတိုး၊ ဒီလာထိုင်
ကွာ” ဟု ရဲစိုးဝင်းက ခေါ်လိုက်
၍ ပေတိုးထသွားသည်။

မိန်းမကြီး တယောက်မှာ
ပေတိုးဖယ်ပေးလိုက်သော ထိုင်
ခုံပေါ်သို့ တက်ထိုင်ရင်း -

“ဟဲ့ - ပလုတ်တုတ် - လန့်
လိုက်တာ”

“ဟား-ဟား-ဟား”
သူတို့ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်
လိုက်ကြသည်။

မိန်းမကြီးမှာ သူတို့ကို မျက်
စောင်းထိုးရင်း ရှက် သွား လေ
၏။

မကြာမီ ဘတ်စကား ရပ်
လျှင် မိန်းမကြီးမှာ ကမန်းက
တန်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထို
အခါ မိန်းမကြီး၏ ထမီမှာ စံပ
ရင်ခွေနှင့်ငြိ၍ စုတ်ပြသွားလေ

၏။ သူတို့သည် တယောက်နှင့်
တယောက် လက်တိုပြကာ ရယ်
မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

လမ်းမတော်သို့ ရောက်လျှင်
သူတို့အားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်း
ကြလေ၏။ ပဲ့ဈေးတန်းထဲတွင်
သူတို့လူသိုက်ကို ရွယ်တူ ကောင်
မလေးများနှင့် ကောင်လေး
များက ကြည့်ကြည့်ပြီး ရယ်
သွားကြလေသည်။

အီစမန်မှာ မသင်္ကာ၍ သူ
သူငယ်ချင်းများကို နောက်က
နေ လိုက်ကြည့်ရာ မျက်လုံး ပြူး
သွားလေ၏။ ထိုနောက် တ
ဟားဟားရယ်ရင်း -

“ဟေ့ ပေတိုး၊ မင်းမှာ ဖင်
ဖောက်ကြီးနဲ့က”

ပေတိုးမှာ လက်ဖြင့် စမ်း
ကြည့်ရင်း လန့်ဖျပ်သွား၏။ ပု
ဆိုး ဆိုလျှင် လှည့်ဝတ်၍ ရ
သေး၏။ ယခုမှ ဘောင်းဘီဖြစ်
နေသဖြင့် လူမြင်ကွင်းတွင် ရှက်
စရာအလွန်ကောင်းနေရှာ၏။

“ငါ့ဘောင်းဘီ ဘယ်တုန်း
က ပြသွားလဲမသိဘူးကွာ”

ပေတိုးမှာ ရှက်လွန်း၍ အ
သံများပင် တုန်နေ၏။

“နင် ဟီးနိုးကားပေါ်တုန်း
က စပရင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ခုန်
တယ်မဟုတ်လား” ဟု ပူစူးမက
ပြောသည်။

“အေး - ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲ
ဒီတုန်းက မင်းဘောင်းဘီနဲ့ငြိပြီး
ပြသွားတာ ဖြစ်မှာဘဲက” ဟု
သာ ကျော် ဇံ က ထောက်ခံ
သည်။

ပေတိုးမှာ မီးထွန်းပွဲကို လိုက်၍ ကြည့်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲက မပြောင့်ပေ။ သူ့ဖင်ပေါက်ကို ဘယ်သူ ကြည့်နေသလဲဟု ဘေးနားမှ လူများကိုသာ အာရုံပြုနေမိ၏။ ပြဇာတ်စင်တခုရှေ့ရောက်လျှင် နောက်မှ ကောင်မလေးတယောက်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေကြ၏။ ကောင်မလေး တယောက်ကလည်း “ဟိုကောင် ဖင်ပေါက်ကြီးနဲ့ကွ”ဟု အချင်းချင်းပြောကာ ရယ်နေကြ၏။

“မင်းတို့နေခဲ့ကွာ၊ ငါတော့ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ပေတိုးမှာ ပြောပြောဆိုဆို လူအုပ်ကြားထဲမှ အတင်း တိုးဝေ့၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရှက်ရှက်ဖြင့် မှတ်တိုင်တွင် ဆိုက်လာသော ဟီးဒိုးကားပေါ်သို့ အတင်းပြေးတက်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“အင့် - နာလိုက်တာ”

သူ့ထိုင်ခုံမှာ ဘယ်သူဖြဲထားမှန်းမသိပေ။ အထဲမှ စပရင်ခွေချွန်ထွက်နေသဖြင့် ဖင်ကို စူးသွားလေ၏။

“အေးကွာ - ငါ့တူ တော်တော် နာ သွားလား။ ဘယ်သူတွေ့ လက်ကမြင်း ထားသလဲမသိပါဘူးကွာ။ ခရီးသယ်တွေကို သက်သက်မဲ့ အနှောင့်အရှက်ပေးနေတာဘဲ။ ဒီထိုင်ခုံတွေဟာ ခရီးသယ်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စီးဖို့ နိုင်ငံခြားက ပိုက်ဆံအများကြီးပေးဝယ်ထားရတာ။ ဟော အခုတော့ လူ

ကျင့်ဝတ်မသိတဲ့ လူမိုက်တွေ ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကုန်ပြီ”

လက်မှတ် ရောင်းသော ဦးလေးကြီးက ဆိုဖာထိုင်ခုံတွင် ပေါက်ပြဲနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ပြောပြနေ၏။ ခရီးသည် တယောက်ကမူ ဒေါပူလျက် -

“အေးဗျာ - ထိုင်ခုံဖျက်ဆီးတဲ့ကောင်တွေ လက်ပူး လက်ကြပ်မိယင် ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ကလေးဖြစ်ဖြစ် လူကြီးဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထဲသာ တခါထဲ ပို့လိုက်ဗျာ”

ပေးတိုးမှာ နားထောင်ရင်း ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားလေသည်။

“ငါဟာ လူမိုက်ဘဲ၊ ဆိုဖာတွေကို ဖျက်ဆီးနေသူဘဲ၊ ငါ့ကို သိယင်တော့ ထောင်ထဲကို ဝိုင်းပြီး ပို့ကြလိမ့်မယ်”

ပေတိုးမှာ နောင်တ ရလာလေ၏။ ဝမ်းလည်း နည်းလာမိ၏။

“နောက်ကို ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေကို ဓားနဲ့ မလှီးတော့ဘူး။ ကျနော့်ကို ထောင်ထဲမပို့ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ”

သူသည် စိတ်ထဲက ရေရွက်ရင်း ကားပေါ်လိုက်ပါလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဝမ်းနည်း၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေရှာတော့၏။ ။

တက္ကသိုလ် မောင်အောင်ဆွေ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
“ပေတိုး” စာမူမှ

တို့ဗိုလ်ချုပ်

တို့ဗိုလ်ချုပ် တို့ဗိုလ်ချုပ်
တကယ် အလုပ်လုပ်။
ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် သူ့အသွင်
အတူ ယူဘို့ပင်။
ငယ်စဉ်ကတဲက သူ့ဘဝ
အလွန် ရိုးသားစွာ။
တိကျမှန်ကန် ပြောတတ်ပြန်
မှားလျှင် သူ့ဝန်ခံ။
မမှန်မုသား ဆိုစကား
အမြဲ သူ့ရှောင်ရှား။
စိတ်ထားစေတနာ မှန်မြတ်စွာ
ထားရှိ တို့ပေါ်မှာ။
သူသာသတ္တိ ပြောင်ပါဘိ
ပြိုင်သူ ဘယ်မရှိ။ ။

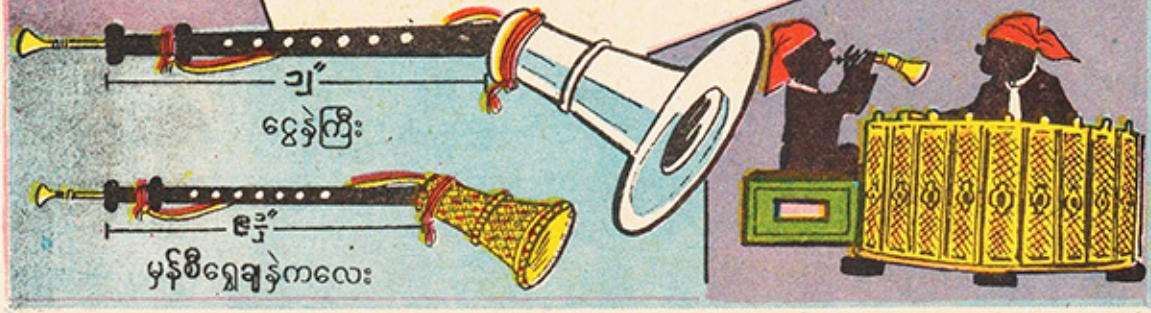
မောင်သက်ကြွ၏
၁၉၆၇၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ
“ရွက်သစ်နုချိန်” စာမူမှ

ခဲတံ

ခဲသည် မြန်မာ့ဆိုင်းအဖွဲ့မှ တူရိယာများအနက် အရေးပါသော တူရိယာတမျိုး ဖြစ်သည်။ ခဲကို လေဖြင့် မှတ်ရသည်။ ခဲကြီး၊ ခဲကလေး ဟူ၍ ခဲနှစ်မျိုး ရှိသည်။ ခဲတလက်တွင် ခဲခင်၊ ခဲတံနှင့် ခဲဂေါလံ ဟူ၍ အစိတ်အပိုင်း သုံးခုပါရှိသည်။ ခဲဂေါလံ ကို ခဲတံ၏ အရင်းပိုင်းတွင် ကြိုးဖြင့် ချည်ဆွဲထားရ သည်။ ခဲကြီးတွင် လည်းကောင်း၊ ခဲကလေးတွင် ခုနစ်ပေါက် ဖောက်ရ၍ အောက်ဖက်၌ လက်မ ပေါက် တပေါက် ဖောက်ရသည်။ ခဲဂေါလံကို ရွှေရောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ငွေရောင်ဖြင့်လည်း ကောင်း မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ကြသည်။ မြန်မာ့ဆိုင်း အဖွဲ့တွင် ခဲဆရာတဦး သို့မဟုတ် ခဲနှဦး ပါဝင် တီးမှုတ်သည်ကို တွေ့ကြရသည်။

၂၅၅ ဖြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉ - ၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီး (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၄၈၀) က တာဝန်ခံထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ခင်မာ - ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၂၂) တွင် ဦးကျော်အုံးက ဖိတ်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

↓ Click below link ↓

<https://www.facebook.com/shwethwayjournal/>